

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 4. De integra observatione mandatorum, quam Christus suis
commendat, & de illa Charitate, quæ idcirco omnia suffert & omnia
sustinet. Aut nulla, aut tota est Charitas in agendis, sicut fides in ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

velit providere, ac propterea quidquid post orationem meam acciderit, id putare melius & salubrius: Deo pro nobis melius aliquid providente, inquit Apostolus. Hoc est, quod vera fiducia se confidit obtenturam, & hoc quod semper obtinet; tum quia nunquam fallit Christus in quo confidimus; Ille fidelis permanet, negare seipsum non potest: tum quia, ut dictum est, non aliud fiducia considerat se obtinere, quam quod Christus veller, quam quod permitteret, quam quod re ipsa eveniret; proindeque qua ratione illud habet, quod ipsi accidit, eadem planè habet & obtinet quod confidebat se habituram.

Hac est fiducia quam habemus ad eum: quia quodcumque petierimus secundum voluntatem ejus, audit nos, inquit dilectus Discipulus. Tum addit: Et scimus quia audit nos, quidquid petierimus, quoniam habemus petitiones quas postulamus ab eo. Quæ verba duplicem habent sensum, primò quasi diceret, idcirco scimus quòd audit nos, quia id obtinemus quod petimus; vel secundò, idcirco id omne obtinemus quod optamus & petimus, quia nihil optamus & petimus quàm quod velit nos habere; hoc pro certo habentes id fore melius quàm quod aliud petieramus. Non quod ego volo, sed quòd tu. Itane oras? Itane tantum oras!

III. PUNCTUM.

Vera ergo fiducia confidenti nunquam infida: quia semper id obtinet, quod confidit se obtenturam; & sicut in eo vera esse discernitur à falsa quadam fiducia, quòd nihil velit aut speret melius quàm quod Deus provideat, cujus providentia in sui dispositione non fallitur: sic verè in omni eventu gaudet & lætatur, perinde ac si illud determinatè petisset, quia non petit nisi bonum suum, & hoc esse bonum suum reputat, & melius bonum, quod Christus tale judicavit & immisit. Vnus est bonus, Deus: & unum est bonum quod Deus tale judicat, & nobis ordinat. *Incipit*

ser vo tuo secundum misericordiam tuam. Hoc unum mihi præstes: hoc unum volo, dicebat ille qui in spe & fiducia ita excelluit ut propterea singulariter à Deo dilectus & protectus fuerit. Hac est spes qua sperantem non confundit, quia Charitas Dei diffusa est in cordibus nostris per Spiritum sanctum qui datus est nobis: quasi diceret, ut interpretatur sanctus Augustinus, quomodo nos ille falleret cujus tale pignus accepimus: vel sic, idcirco spes non confundit, quia charitas nos ea tantum desiderare & sperare facit, quæ Deus nobis dare velit; atque in his sperandis non confundimur, quia non aliud expectamus quàm quod dare velit Deus; & quidquid dederit, hoc est quod expectamus; hoc semper habemus quod petimus, quia non aliud petimus quàm quod habemus.

Hoc unum itaque semper, nec aliud sentiamus, hoc loquamur, hoc profiteamur, &, ut ait Apostolus, hanc teneamus spei nostra confessionem indeclinabilem: fidelis enim est qui repromisit. Unde sic egregiè sanctus Augustinus: planè cum patientia salutem expecta: quibus te medicamentis curet, ille novit, quibus sectionibus, quibus unctionibus, ille novit. Tu tibi a ritulincem comparasti peccando, ille venit non solum forvere, sed & jecare & urere. Non vides quanta homine patiantur, sub medicorum manibus. spem incertam homini promittentium! Sanaberis, dicit medicus, sanaberis si securo. Et homo dicit, & homini dicit: Nec qui dicit certus est, nec qui audit, quia ille dicit homini qui non fecit hominem, & non perfecte scit quid agatur in homine: & tamen ad verba hominis plus præscientis quid agatur in homine credit homo, subdit membra, ligari se patitur, aut plerumque etiam non ligatus jecatur & uritur, & accipit fore salutem paucorum dierum, jam sanatus quando moriatur ignorans, & fortasse dum curatur moritur, & fortasse curari non poterit. Cui autem promisit Deus aliquid & sefellit?

Qui confidunt in illo, intelligent veritatem. Vide in 3. parte, Fei. 3. hebdomadæ 7.

FERIA QVARTA.
DE INTEGRA OBSERVATIONE MANDATORUM, quam Christus suis commendat;

Et de illa charitate qua idcirco omnia suffert & omnia sustinet.

Euntes ergo docete omnes gentes, baptizantes eos in nomine Patris, & Filii, & Spiritus sancti, docentes eos servare omnia quaecunque mandavi vobis. Matth. 28.

VERITAS PRACTICA.

Aut nulla aut tota est Charitas in agendis,
sicut Fides in credendis.

Ratio est, quia idcirco nulla est fides aut tota est in credendis omnibus, quod alioquin violaretur auctoritas Christi revelantis.

Sed nisi esset tota charitas in agendis omnibus, a qua violaretur Christi mandantis auctoritas, qua non est minor quam ejusdem revelantis.

Ergo aut nulla aut tota est charitas in agendis, sicut fides in credendis. Quod certe mirum.

I. PUNCTUM.

Considerandum monent Interpretes præclarum illum ordinem, quem hic observat, & suis sequendum præscribit Dominus, in convertendis ad fidem hominibus. Primum quidem docendi sunt universim de credendis & agendis. *Euntes, inquit, docete omnes gentes.* Deinde fidei sacramentis sunt imbuendi, *Baptizantes eos in nomine Patris, & Filii, & Spiritus sancti.* Denique sigillatim ad omnia observanda sunt instruendis *docentes eos servare omnia quaecunque mandavi vobis.*

Ioan. 5. Sic ipse Christus Dominus habebat in mandatis facere & docere omnia quæ fecit & docuit; *Opera enim, inquit, quæ dedit mihi Pater ut perficiam ea, ipsa opera quæ ego facio, testimonium perhibens de me;* Et rursum: *qui misit me Pater, ipse mihi mandatum dedit, quid dicam & quid loquar.* Nec dubium quin etiam Apostoli non modò docuerint sic perfectè omnia observanda, sed etiam ipsi religiosissimè observarint, & tam exemplo quam verbo nobis præverint; *facti forma gregis ex animo, ut ait sanctus Petrus;* quo quidem in Apostolico munere quanta sint passim paululum recole, & conclude num æque nobis sit agendum & patendum in nostra vocatione quod illi in

sua; cum idem sit nobis Dominus, eadem sint præcepta, eadem merces, & pœna proposita; *quod vobis dico, omnibus dico, dicebat omnium Dominus. Marci 11.*

Certè nemo Christianus dubitet quin æquè teneatur omnia credere, atque ad credendum omnem vim facere, sicut tenebantur Apostoli: cur autem non sic ad agendum & patiendum in nostro vitæ gradu ac genere, sicut in suo quivis alii? Non enim minus universim obligat vera charitas, quam vera fides: nec minus certa veritas quæ jam proponitur expendenda de charitate, *quod nulla est aut tota est in agendis & patiendis, quam de fide in credendis.* Eadem planè est utriusque ratio, idem motivum, idem declarandi modus: nempe alioquin violaretur divina Christi auctoritas si ex multis quæ credenda proposuit, non omnia crederentur: violata verò divina auctoritate, intereat fides necesse est, quæ illi velut motivo proprio debet inniri: quia dixit, quia revelavit, quia est veritas prima, quæ nec falli potest nec fallere.

Quantumcunque juret hæreticus se fide divina credere Trinitatem, nec tamen credat Sacro-sanctam Eucharistiam, falsò jurat, nec verè credit, sed opinatur: nam sicut nemo credit aliquid fide divina nisi propter divinam auctoritatem: sic quæcunque credenda sunt per illam auctoritatem, omnino credit, quandoquidem idem est motivum credendi: aut si quid credendorum non credit, neque illud quod se putat credere, credit propter Deum, sed propter aliquid aliud; ac proinde omnino non credit divina fide; sed sensu quodam humano, qui vel intellectus vel scientia vel opinio dicitur; at nullo modo fides divina. *Sicut si aliquis teneat mente aliquam conclusionem, inquit sanctus Thomas, non cognoscens medium illius demonstrationis, manifestum est, quòd non habet ejus scientiam, sed opinionem solum.* Ita planè de hæretico vel quovis Christiano, qui vel uni articulo fidem abrogavit, nullum credit, quia recessit à motivo credendi

di cui dum inhæretur, sicut creduntur omnia: sic dum ab eo disceditur, nihil prorsus creditur, perit omnino fides. O qualis iactura! quam communis! quam penè universalis! *Domine quis credidit auditui nostro? vix jam Ecclesiæ, vix Evangelio creditur. Vosmet ipsos tentate si estis in fide, ipsi vos probate.* An credis purgatorium sicut infernum! an obedis Ecclesiæ, sicut Scripturæ!

II. PUNCTUM.

Sed nisi esset tota Charitas in agendis, atque violaretur Christi mandantis autoritas, quæ non est minor quàm ejusdem revelantis.

Multa hic distinctè & figillatim explananda. Primò, quænam sit illa Christi mandantis autoritas, nempe illud divinum dominium & jus absolutissimum quo potest nobis mandare seu præcipere aliquid faciendum vel non faciendum, ac punire delinquentes. *Vos vocatis me, Magister & Domine, & bene dicitis, sum etenim.*

Secundò, quòd illa Christi præcipientis autoritas non est minoris ponderis ad obligandam voluntatem, ut velit exequi quod mandatur, quàm ejusdem Christi autoritas revelantis aliquid quod credatur, ad obligandum intellectum ut credat; *Vnus Dominus Iesus Christus per quem omnia*, inquit Apostolus: Et rursum, *Vnus Dominus, una fides, unum baptisma*: Quasi diceret, unus & idem est in ordinandis articulis fidei, & in condendis Sacramentis & in aliis suis præceptis.

Tertiò, sicut est fidei credere propter Christum aut Deum revelantem, ita & charitatis agere quæcunque mandata sunt propter ipsummet mandantem. *Si diligitis me, mandata mea servate. Qui habet mandata mea & servat ea, ille est qui diligit me.*

Quartò, quòd dicitur, *nisi sit tota charitas in agendis*, perinde est, ac si diceretur, nisi homo ex charitate sit ita formatus & affectus ut velit omnia prorsus facere, dicatque cum minore Tobia, *omnia quæcunque præcepisti mihi faciam, pater.*

Quintò, quòd est præcipuum in hæc secunda propositione declarandum, eodem planè modo per unum defectum charitatis violatur autoritas Dei mandantis, ac violatur ejusdem revelantis autoritas, per unum defectum fidei. Sicut enim idcirco Dei revelantis

autoritas violatur ab eo, qui unum negat articulum, quòd propter illam ipsam autoritatem, qua credebantur alii articuli, debebat & is qui negatur credi, sic planè autoritas Dei mandantis violatur ab eo qui unum præte mittit præceptum, quia perinde apud ipsum, ut servaretur tale præceptum quòd prætermisum est, valere debebat hæc autoritas sicut valuit in aliis, quæ servavit, præceptis; unde quòd non ita universim valuerit in agendo, tam verè læsa est violata Christi autoritas ex illo defectu charitatis, quàm læsam fuisse diximus ex uno defectu fidei.

Sic expressè sanctus Jacobus: *Quicumque totam legem servaverit, offendat autem in uno, factus est omnium reus*: id est, nihil illi prodest, quòd alia legis servaverit cum per unam offensam ita offenderit Deum, ut omnis ejus autoritas offensa fuerit: sic nempe pergit sanctus Apostolus, *qui enim dixit, non mœchaberis, dixit, & non occides. Quod si non mœchaberis, occides autem, factus es transgressor legis*. Quasi diceret, cum sit una & eadem ejus autoritas, qui unum vetuit atque aliud; planè sequitur ut in quolibet eorum infractò, quæ vetuit, tota ejus infringatur autoritas.

Hinc ipse Dominus non modò legem suam violari quæritur per transgressores totius legis, sed seipsum Deum, seipsum Dominum violari affirmat, per unum particulare delictum, quantumq; forte hominibus exiguum videretur; *Et violabant me ad populum meum, propter pugillum hordei, & fragmen panis.* O si nosset illum quem violas? sed tamen satis eum nosti, ac ullo modo violes.

III. PUNCTUM.

Aut nulla est igitur aut tota est charitas in agendis, sicut fides in credendis; quia non est minor obligatio voluntatis ad volendum ex charitate, quidquid Deus pro suo in homines jure mandat, quàm intellectus ad credendum ex fide, quidquid revelat; unde si ab intellectu sic tota requiritur fides ad omnes universim credendos articulos quando proponuntur, ut si desit uni non credendo, tota desit fides, & nulla planè sit; ita omnino à voluntate sic tota exigitur charitas ad omnia integrè observanda, ut si unum observando desit, tota desit charitas, & nulla prorsus sit non modò in habitu sed in actu. *Cognovi vos, dicit*

Domini-

16. 13.
Rom. 10.
1. Cor. 13.

Joan. 13.

1. Cor. 8.

Ephes. 4.

Joan. 14.

ibid.

Tob. 4.

JAC. 2.

Ezech. 13.

Joan. 5.

Lx. de Pro. Dominus, quia dilectionem Dei non habetis in vobis. Aptè enim Salvianus: si pro arbitrio suo servi Dominis obtemperant, ne in iis quidem, in quibus obtemperaverint, obsequuntur. Quando enim servus ex Domini iussis ea facit tantummodo quæ vult facere, iam non Dominicam voluntatem implet, sed suam.

H. 2. Et quidem quod uno solo mortali, tota intereat habitualis caritas, nulli unquam dubium fuit: quod verò actualis etiam pereat, sic facile intelligi potest, ut quamdiu quis in mortali est, nihil ex caritate faciat, nihil propter Deum operetur, nisi prius respiciat, atque in gratiam cum ipso redeat. *Vnde prius reconciliari.* LAVAMINI, mundi estote, & venite. Salviani verò dictum, quod est in praxi frequentius, sic expendi potest & urgeri; si qui nolent, qui certè multi sunt, si qui nolent, inquam, furari, mæchari, occidere, aut graviora legis violare, ne scilicet Deum offendant quem colunt & diligunt, nec tamen vererentur detrahere, aut immundis immorari cogitationibus, non illi Deum colunt, non illum diligunt ullo modo, non possunt dici propter Deum non furari aut non mæchari, nulla proctus in eis caritas, quæ tota perit vel in detractione, vel in immunda cogitatione, aut alio simili quovis peccato: *Si quis diligit mundum, non est charitas Patris in eo: Quod sepe etiam in venialibus accidit, ut cum quis propter Deum ab omnibus culpis abstinere paratus est, præter unam, à nullis ipse abstinet propter Deum, nulla est ejus caritas in evitandis culpis: non propter Deum veran-*

tem, illas evitat; nam & hanc unam, quam excludit, evitaret, cum perinde ac alias esse à Deo veritatem non ignoret.

Gen. 29. Non propter Labanum socerum, Jacob diligebat Rachel conjugem, quia sic dilexisset: Liam, quæ erat Labani filia, sicut Rachel, Nec propter Jacobum patrem, filii ejus diligebant fratrem suum Benjaminum, quia sic dilexissent fratrem suum Josephum, qui non minus erat patri carus quam Benjaminus. Sic planè ne tibi palpes, quod diligas aliquid propter Deum, si non id omne diligis quod diligit; ne tibi persuadeas te amare justiciam amore Dei, quod nulli velles facere injuriam, nisi sic ames veritatem & castitatem ut nullum proflus mentiri velis mendacium, nec ullum contra puritatem cordis nævum admittere; nam si Deus amat justiciam, amat & veritatem, amat & castimoniam; & qui veritatem, veritatem, veritatem & omnem immunditiam, Præteritis iudicium & *Luk. 11.* charitatem Dei. Hac autem oportuit facere, & illa non omittere. O quam multis hæc dicta sunt! O quam pauci recogitant! O quale motivum perfectionis in omnibus, quod nulla sit charitas nisi tota; nulla in singulis, nisi tota in omnibus. *1. Cor. 16.* Vigilate, stete in fide, viriliter agite, & confortamini, omnia vestra in charitate fiant. Vide in 1. parte, in festo Purificationis, ubi hæc expressa declaratur Veritas:

Qui à lege excludit aliquid, excludit à se totam legem.

FERIA QUINTA. DE CHARITATE QUÆ NON EX- cidit:

*Et quæ apparet in Christo remanente nobiscum,
sicut promisit his verbis:*

*Ecco ego vobiscum sum, omnibus diebus, usque ad consummationem sæculi.
Matth. 28.*

VERITAS